

Sygn. akt IX GC 143/17

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 15 września 2017 roku

Sąd Okręgowy w Lublinie IX Wydział Gospodarczy

w składzie:

Przewodniczący: Sędzia Sądu Okręgowego Sławomir Boratyński

Protokolant: st. sekretarz sądowy Anna Babiarz

po rozpoznaniu w dniu 8 września 2017 roku w Lublinie

na rozprawie

sprawy z powództwa: (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w L.

przeciwko: (...) Spółce z ograniczoną odpowiedzialnością w G.

o zapłatę

I. zasądza od pozwanego (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w G. na rzecz powoda (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w L. kwotę 92.230,93 zł (dziewięćdziesiąt dwa tysiące dwieście trzydzieści złotych dziewięćdziesiąt trzy grosze) wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie za okres od dnia 19 sierpnia 2016r. do dnia zapłaty;

II. zasądza od pozwanego (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w G. na rzecz powoda (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w L. kwotę 13.729,00 zł. (trzynaście tysięcy siedemset dwadzieścia dziewięć złotych) tytułem zwrotu kosztów procesu;

SSO Sławomir Boratyński

Sygn. akt IX Gc 143/17

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 18 sierpnia 2016 r. (k. 4 i nast.) powód (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością w L. wystąpiła o zasądzenie od pozwanego (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w G. kwoty 92 230 , 93 zł. wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty i kosztami postępowania .Pozew zawierał wniosek o rozpoznanie sprawy w postępowaniu upominawczym.

Jako uzasadnienie pozwu wskazano ,że w ramach prowadzonej przez strony działalności gospodarczej prowadziły one stałą współpracę handlową , której przedmiotem była sprzedaż towarów będących w ofercie handlowej powoda w postaci okien dachowych , elementów wykończeniowych i akcesoriów do okien dachowych . Współpraca stron była prowadzona na podstawie łączących strony uzgodnień w postaci warunków handlowych oraz ogólnych warunków umów sprzedaży , które w okresie współpracy ulegały zmianom .W uzasadnieniu pozwu wskazano ,że strona powodowa jest nadto następcą prawnym (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w L. , która to spółka została przejęta przez stronę powodową .Strona pozwana w ramach współpracy stron w okresie od 8 maja 2015 r. do dnia 17 lutego 2016 r. złożyła za pośrednictwem poczty elektronicznej zamówienia na zakup towarów znajdujących się w ofercie powoda. Zamówienia przywołane w treści pozwu przez powoda zostały zrealizowane , a na

potwierdzenie tego zostały wystawione dowody WZ. Zamówiony towar został dostarczony za listami przewozowymi oznaczonymi w pozwie lub za pośrednictwem poczty kurierskiej, a z tytułu sprzedaży towarów objętych zamówieniami zostały wystawione faktury VAT oznaczone w pozwie. Część towarów objętych zamówieniami, która została dostarczona pozwanemu została przez niego zwrócona wobec czego strona powodowa z tego tytułu wstawiła faktury korygujące i należności strony powodowej z tytułu wystawionych faktur zostały zredukowane o kwoty z tytułu dokonanych zwrotów. Częściowe wpłaty dokonane przez pozwanego zostały natomiast rozliczone przez powoda zgodnie z wskazaniami pozwanego. Powód ponadto złożył pozwanemu oświadczenie o potrąceniu przysługujących mu wierzytelności z jednej z faktur wskazanych w pozwie z wierzytelnościami przysługującymi pozwanemu względem powoda z tytułu partycypacji w kosztach marketingowych oraz wierzytelności z tytułu zwrotu ceny z w związku ze zwrotem towarów przez pozwanego. W złożonym przez powoda oświadczeniu w przedmiocie dokonanego potrącenia zdarzyły się jednak oczywiste omyłki pisarskie, które zostały pozwanemu wyjaśnione w piśmie procesowym z dnia 17 sierpnia 2016 r. .

W uzasadnieniu pozwu wskazano ponadto, że na prośbę pozwanego złożoną drogą elektroniczną doszło do zamiany części towaru objętego jedną z faktur, zaś koszty tej zmiany (przepakowania) towaru miał ponieść pozwany.

Pismem z dnia 7 stycznia 2016 r. powód skierował do pozwanego wezwanie do zapłaty. W piśmie z dnia 22 stycznia 2016 r. pozwany zwrócił się do powoda z prośbą o wyrażenie zgody na ratalną spłatę zadłużenia. Powód wyraził na powyższe zgodę jednakże pozwany dokonał wpłaty tylko jednej raty – kwoty 7 960, 75 zł., a wpłata ta została dokonana dwa dni po ustalonym terminie. Kolejne wezwanie do zapłaty powód skierował do pozwanego pismem z dnia 9 sierpnia 2016 r.

Pozostała do zapłaty należność z przedmiotowych faktur, po dokonanych potrąceniu oraz po uwzględnieniu faktur korygujących, jak również po uwzględnieniu dokonanych wpłat jest objęta przedmiotowym pozwem. Na dochodzoną pozew kwotę składa się należność w wysokości 87 308, 37 zł. z tytułu zapłaty ceny z poszczególnych faktur dołączonych do pozwu w wysokościach oznaczonych w pozwie na k. 12 v oraz kwota w wysokości 4 922,56 zł. z tytułu skapitalizowanych odsetek (szczegółowo przedstawiona w pozwie na k. 12 v, 13).

Nakazem zapłaty wydanym w postępowaniu upominawczym (sygn. akt IX GNc 548/16) Sąd Okręgowy zasądził od strony pozwanej na rzecz strony powodowej dochodzoną pozew należność główną wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty oraz kwotę 6570 zł. tytułem zwrotu kosztów postępowania (k. 181).

Odpis pozwu wraz z załącznikami i odpisem nakazu zapłaty został doręczony pozwanemu w dniu 5 września 2016 r. (k. 264, 265). W ustawowym terminie strona pozwana od przedmiotowego nakazu zapłaty wydanego w postępowaniu upominawczym wniosła sprzeciw (k. 223 i nast.). Pozwany zaskarżył nakaz zapłaty w całości wnosząc o oddalenie powództwa i zasądzenie na jego rzecz kosztów procesu.

W uzasadnieniu sprzeciwu pozwany zarzucił brak właściwości tutejszego Sądu. Zarzucił również, że dokonał zwrotu towaru co nie zostało w całości uwzględnione przez stronę powodową. Ostatni zarzut dotyczył zaś doręczenia towaru objętego fakturą VAT nr (...) innemu podmiotowi niż strona pozwana.

Postanowieniem z dnia 27 września 2016 r. Sąd Okręgowy udzielił stronie powodowej zabezpieczenia jego roszczeń objętych niniejszym postępowaniem (k. 231 i nast.).

Postanowieniem z dnia 3 kwietnia 2017 r. oddalono natomiast wnioski strony pozwanej w przedmiocie przekazania sprawy do innego Sądu niż tutejszy Sąd Okręgowy (k. 298).

Strona powodowa w toku postępowania podtrzymała swoje dotychczasowe stanowisko w sprawie, w tym w piśmie procesowym z dnia 19 kwietnia 2017 r. (k. 315 i nast.). Strona powodowa podtrzymała prezentowane przez siebie stanowisko także na terminie rozprawy w dniu 7 lipca 2017 r. (k. 344 i nast.) oraz w dniu 8 września 2017 r. (k. 357 i nast.).

Sąd Okręgowy Sąd Gospodarczy rozpoznając przedmiotową sprawę ustalił i zważył co następuje :

Strony niniejszego postępowania są podmiotami gospodarczymi . Powód prowadzi działalność gospodarczą jako spółka prawa handlowego – spółka kapitałowa - wpisana do KRS pod numerem (...) (odpis z KRS strony powodowej : k. 19 i nast.) . Również strona pozwana prowadzi działalność gospodarczą jako spółka prawa handlowego – spółka kapitałowa - wpisana do KRS pod numerem (...) (odpis z KRS strony pozwanej : k. 24 i nast.) . Pierwsza umowa została przez pozwanego zawarta z poprzednikiem prawnym powoda (...) Sp. z o. o. w L. (okoliczność niesporna między stronami niniejszego postępowania) . W ramach tej umowy strony obowiązywały ogólne warunki umowy sprzedaży obowiązujące od dnia 1 stycznia 2012 r. (k. 28 i nast.) . W roku następnym strony podpisały warunki handlowe obowiązujące od 1 stycznia 2013 r. do 31 grudnia 2013 r. (k. 32) . Ogólne warunki umowy sprzedaży uległy zmianie od dnia 22 stycznia 2015 r. (k. 30 i nast.) , podobnie zresztą jak same warunki handlowe , które miały obowiązywać od 1 stycznia 2015 r. do dnia 31 stycznia 2015 r. (k. 33) .

Postanowieniem z dnia 2 stycznia 2016 r. wpisano między innymi do rejestru przejęcie przez spółkę (...) Spółkę z o. o. w L. spółki (...) w L. (k 43 i nast.) , zaś ta ostatnia spółka została wykreślona z rejestru postanowieniem z dnia 2 stycznia 2015 r. (k. 46) . Postanowieniem z dnia 21 stycznia 2015 r. została wpisana natomiast do rejestru zmiana firmy spółki (...) spółka z o. o. na (...) Spółka z o. o. (k. 47) .

W ramach współpracy stron strona pozwana składała zamówienia na produkty oferowane przez stronę powodową , a wcześniej przez jej poprzednika prawnego (okoliczność niesporna między stronami) . Zamówienia dotyczyły okien dachowych oraz elementów wykończeniowych i akcesoriów . Zamówienia były składane drogą elektroniczną . Pierwsze z zamówień objętych niniejszym postępowaniem zostało złożone w dniu 8 maja 2015 r. (zamówienia k. 48 i nast.) . W przypadku zamówienia dotyczącego rolety wewnętrznej jako miejsce dostawy wskazano „MADACH ul. (...) (...) (...) Z. (k. 51) , a towar ten został dostarczony pocztą kurierską (k. 104) . Drogą elektroniczną strony prowadziły także korespondencję dotyczącą zakupu kartonów (k. 63) . Zamówiony przez pozwanego towar został wydany pozwanemu na podstawie listów przewozowych (w jednym przypadku wskazany wyżej przesyłkę dostarczono pocztą kurierską) w oparciu o dowody Wz . W przypadku dostawy towaru objętego fakturą nr (...) (k. 105) co do której strona pozwana kwestionował swoją legitymację procesową po stronie pozwanej towar został dostarczony na adres wskazany przez samego pozwanego .

Na wydany towar zostały wystawione faktury VAT . Część z nich została skorygowana wobec zwrotu towaru przez nabywcę towarów w lipcu 2016 r. – okoliczność niesporna (vide dowody Wz , listy przewozowe , elektroniczne wydruki faktur oraz ich korekt - k. 71 i nast.) . Faktury dołączone do pozwu określały nabyty towar przez pozwanego , jego ilość i cenę oraz terminy płatności .

Pismem z dnia 9 sierpnia 2016 r. strona powodowa złożyła oświadczenie o potrąceniu , które skierowała do pozwanego (k. 76 i nast.) . Wierzytelności pozwanego przedstawione do potrącenia z wierzytelnością strony powodowej wynikały z faktur znajdujących się w aktach na k. 79 i nast. oraz z korekty faktur strony powodowej . Oświadczenie to według strony powodowej zawierało oczywiste pomyłki rachunkowe, które zostały przez powodowa pozwanemu przedstawione w piśmie z dnia 17 sierpnia 2016 r. (k. 89 i nast.) .

Z tytułu należności wynikających z faktur wystawionych przez sprzedawcę pozwany uiszczył na rzecz powoda kwotę 10 000 zł. w dniu 2 maja 2016 r. (k. 94) . Część z tej należności została zaliczona na poczet należności objętej niniejszym postępowaniem . W dniu została natomiast uiszczona kwotą 4500 zł. (k. 148) . Kwota ta również zmniejszyła zadłużenie pozwanego z tytułu faktury oznaczonej w poleceniu zapłaty . Strona pozwana nie kwestionowała , że dokonane przez nią płatności nie zostały uwzględnione przez stronę powodową albo też , że strona powodowa zarachowała nieprawidłowo .

Należność wynikająca z faktura nr (...) była wynikiem konieczności przepakowania towaru wobec zmiany zamówienia pozwanego (k. 156 i nast.) . Strona pozwana w toku postępowania w żadnym zakresie nie podważyła zasadności wystawienia tej faktury , jak też wysokości należności z niej wynikającej .

Pismem z dnia 5 stycznia 2016 r. strona powodowa wezwała pozwanego do zapłaty kwoty 176 017 , 13 zł. (k. 164 i nast.) .

Pismem z dnia 22 stycznia 2016 r. skierowanym do strony powodowej pozwana spółka wystąpiła z prośbą o wyrażenie zgody na spłatę zobowiązań pozwanej spółki w ratach przedkładając harmonogram spłat (k. 158) . Tytułem płatności pierwszej raty , która miała być płatna według strony pozwanej do dnia 30 stycznia 2016 r. pozwana spółka w dniu 1 lutego 2016 r. dokonała płatności kwoty 7960,75 zł. (k. 159) .Kolejne wezwania do zapłaty pochodzą z dnia 9 i 16 sierpnia 2016 r. , a odnoszą się one do kwoty 87 378,37 zł. (k. 169 i nast.) .Pismem z dnia 9 sierpnia 2016 r. strona powodowa skierowała do pozwanego oświadczenie o potrąceniu - k. 174.

Z materiału dowodowego wynika również ,że strony łączyła także umowa najmu (okoliczność niesporna między stronami , faktura k. 160) .Należność z tej faktury , jak wynika z treści pozwu i jego uzasadnienia nie była objęta niniejszym postępowaniem .

O stosunkach zobowiązaniowych łączących strony niniejszego postępowania świadczy między innymi materiał dowodowy zgromadzony w niniejszym postępowaniu , który strona powodowa dołączyła do pozwu i którego mocy dowodowej strona pozwana w żadnym zakresie nie podważyła , a który Sąd Okręgowy w całości obdarzył wiarą . W ramach prowadzonej przez strony działalności gospodarczej między stronami doszło w powyższym zakresie do zawarcia oprócz umowy najmu także do zawarcia umowy kupna sprzedaży .Umowy te jak wskazano powyżej najpierw były zawarte na piśmie . Strona powodowa i jej pełnomocnik nie wykazali jednak , aby ostatnia z tych umów zawarta na piśmie została przez jej strony również przedłużona na następny okres ponad ten , w którym miała ona obowiązywać tj. na okres po 1 stycznia 2016 r. W ocenie Sądu Okręgowego po dniu 1 stycznia 2016 r. do zawarcia umów kupna sprzedaży nie doszło na piśmie , a poprzez fakty dokonane tj. przez zamówienie towaru , przyjęcie powyższego zamówienia do realizacji przez stronę powodową oraz wreszcie poprzez wydanie towaru pozwanemu . Pozwany nie kwestionował otrzymania faktur , jak też towaru objętego fakturami (za jednym wskazanym wcześniej wyjątkiem) oraz jego ceny . Strona pozwana nie podważała również oznaczonego w fakturach terminu zapłaty , ani też sposobu zapłaty faktur .

W orzecznictwie przyjmuje się ,że wystawienie faktury , a następnie jej przyjęcie przez kontrahenta bez żadnych korekt i zastrzeżeń daje podstawę do przyjęcia domniemania ,że dokonywane zapisy w fakturze są odzwierciedleniem rzeczywistego stanu (por. uchwałę Sądu Najwyższego z dnia 19 maja 1992 r. III CZP 56/92 OSNC 1992/12/219 , wyrok Sądu Najwyższego z dnia 14 stycznia 1987 r. , IV CR 461/86 , LEX nr 8802) . Należy tu także wskazać , że chociaż faktura stanowi jedynie dokument księgowy , rozliczeniowy i nie stanowi ona umowy sprzedaży jako takiej , dokumentu określającego warunki umowy wiążące jej strony i mającego w tym zakresie pierwszeństwo przed dokonanymi wcześniej między stronami umowy uzgodnieniami jej warunków , jeżeli takowe w ogóle miały miejsce (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Łodzi z dnia 11 lutego 1993 r. , I ACr 2/93 ,OSA 1993/6/35 wyrok Sądu Apelacyjnego w Gdańsku z dnia 29 stycznia 1993 r. , I ACr 12/93, OSA 1993/6/42) , to może ona stanowić i stanowi jeden z dowodów świadczących o zawarciu takiej umowy między stronami i jej warunkach . Faktura jako taka ma bowiem co najwyżej charakter dokumentu prywatnego podobnie zresztą jak dokumenty zamówienia i przyjęcia zamówienia do realizacji , czy też wezwania do zapłaty . Dokument prywatny nie korzysta wprawdzie z domniemań wprowadzonych przez ustawodawcę dla dokumentów urzędowych (vide przepis art. 244 kc) , ale stanowi on dowód tego ,że osoba która go podpisała złożyła zawarte w nim oświadczenie (art. 245 kc) . Przepis ten statuuje domniemania, że dokument prywatny jest prawdziwy oraz, że zawarte w tym dokumencie oświadczenie pochodzi od osoby, która podpisała dokument. Podlega ona też ocenie przez sąd orzekający w danym postępowaniu jako dowód w tym postępowaniu , co znajduje odbicie w wyroku Sądu Najwyższego - Izba Cywilna z dnia 30 czerwca 2004 r.-sygn. akt IV CK 474/2003 (Biuletyn Sądu Najwyższego 2004/12 , OSNC 2005/6 poz. 113,Radca Prawny (...) str. 124) , zgodnie z którym dowód z dokumentu prywatnego jest samodzielnym środkiem dowodowym, którego moc sąd ocenia według ogólnych zasad określonych w art. 233 § 1 kpc. Dokument prywatny jest zatem jednym z dowodów wymienionych w Kodeksie postępowania cywilnego i podlega ocenie tak, jak wszystkie inne dowody. Może stanowić podstawę ustaleń faktycznych i wyrokowania (por. wyroki Sądu Najwyższego z dnia 25 września 1985 r. IV PR

200/85 OSNCP 1986/5 poz. 84 i z dnia 3 października 2000 r. I CKN 804/98 niepubl.) jednakże o materialnej mocy dowodowej dokumentu prywatnego, zależącej od jego treści, rozstrzyga sąd według ogólnych zasad oceny dowodów . Oznacza to , że sąd może dokonywać ustaleń faktycznych i wyrokować także biorąc pod uwagę treść dokumentu prywatnego , o ile uzna go za wiarygodny . Istotne jest także to , iż wprawdzie każda osoba , która ma w tym interes prawny może twierdzić i dowodzić ,że treść złożonego w dokumencie prywatnym oświadczenia woli jest zgodna z rzeczywistością , jednakże w orzecznictwie Sądu Najwyższego podkreśla się , że dokumenty prywatne z reguły mają dużą wartość dowodową przeciwko osobie , od której pochodzą , natomiast dowód ten ma znacznie mniejszą moc dowodową , jeżeli miałby przemawiać na rzecz strony , która go sporządziła lub zleciła jego sporządzenia (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 6 listopada 2002 r. , I CKN 1280/00 , LEX nr 78358) . W świetle art. 233 k.p.c. sąd jednakże ocenia wiarygodność i moc dowodów według własnego przekonania, na podstawie wszechstronnego rozważenia zebranego materiału. Ramy swobodnej oceny dowodów wyznaczone są wymaganiami prawa procesowego, doświadczenia życiowego oraz regułami logicznego myślenia, według których sąd w sposób bezstronny, racjonalny i wszechstronny rozważa materiał dowodowy jako całość, dokonuje wyboru określonych środków dowodowych i wając ich moc oraz wiarygodność, odnosi je do pozostałego materiału dowodowego (por. wyrok SN z 10 czerwca 1999 r., II UKN 685/98, OSNP 2000/17/655). Formalna moc dowodowa dokumentu prywatnego nie rozciąga się na okoliczności towarzyszące złożeniu oświadczenia. Nie przesądza on zatem, czy oświadczenie jest ważne lub skuteczne prawnie. Bardzo istotne jest to, że z dokumentem prywatnym jak wskazano wyżej nie wiąże się domniemanie prawne, że jego treść przedstawia rzeczywisty stan rzeczy.

W niniejszym przypadku Sąd Okręgowy mając na względzie stanowisko zajęte przez pozwanego w sprzeciwie od nakazy zapłaty i zarzuty tam podniesione uznał złożone do akt przez stronę powodową dowody, w tym dowody przesłane drogą elektroniczną za dowody wiarygodne (pozwany w sprzeciwie w zasadzie potwierdził bowiem nabycie i otrzymanie przedmiotowego towaru od strony powodowej) . Dowody złożone do akt , wystawione przez stronę powodową wzajemnie się uzupełniają oraz nie były one ich moc dowodowa w ogóle zresztą podważana przez stronę pozwaną , jak też strona pozwana nie kwestionowała ich prawdziwości , czy też wiarygodności , a w żadnym zakresie nie odmawiała im w niniejszej sprawie mocy dowodowej . Warto tu także wskazać ,że pozwany nie wykazał także , aby podjął jakieś działania podważające zasadność wystawienia tych dokumentów niezwłocznie po tym , gdy otrzymał przedmiotowe dokumenty , w tym faktury czy wezwanie do zapłaty (ich otrzymanie nie było również podważane przez stronę pozwaną) .

W niniejszym postępowaniu Sąd Okręgowy dopuścił także dowody osobowe . Świadek E. S. zeznała (k. 358 i nast.) , że współpraca ze stroną pozwaną została nawiązana na podstawie umów handlowych. Były to umowy zawarte na piśmie. Umowami tymi były umowy określone jako warunki handlowe, do których załącznik stanowiły ogólne warunki umów sprzedaży. Zamówienia były składane zawsze w formie mailowej. Zamówienia te nie były potwierdzane zamówieniami przysyłanymi w formie pisemnej listownie. Zamówienia złożone przez pozwanego zostały w całości zrealizowane. Miały miejsce zwroty towaru przez pozwanego i to sam pozwany zgłosił , że ma towar który chciałby oddać. Po konsultacji z działem sprzedaży strony powodowej ustalono, że jest to możliwe i została zweryfikowana lista towarów, które mogły zostać przyjęte . Na tej podstawie w lipcu 2016 roku pozwany odesłał towar sam , swoim transportem. Na cały zwrócony towar zostały wystawione faktury korygujące. Nie było przypadku aby jakaś część towaru została przez pozwanego zwrócona i aby nie została ona objęta fakturą korygującą. Zwrot towaru miał miejsce w jednym dniu, gdy przyjechał jeden transport towaru. Panią M. M. poinformowano przed zwrotem towaru o możliwości powstania konieczności przepakowania towaru po jego zwrocie. Przepakowanie mogło być uzasadnione uszkodzeniami kartonów. Jeżeli kartony nie były uszkodzone nie zachodziła taka konieczność. Wynikało to z tego, że towar zwrócony podlegał dalszej sprzedaży innym kontrahentom i opakowania nie mogły być uszkodzone. Pani M. M. wyraziła zgodę na przepakowanie towaru oraz poniesienie tego kosztów. Po wystawieniu korekt faktury były przesłane do firmy pozwanej, z tytułu przepakowania została również wystawiona faktura, którą przesłano pozwanemu. Faktura z tytułu przepakowania odnosiła się do zmiany opakowań po zwrocie towaru, który miał miejsce w lipcu. Miała miejsce jednak taka sytuacja, że w 2015 roku na skutek zmiany zamówienia przez pozwanego nastąpiła również konieczność przepakowania towaru z czym wiązały się dodatkowe koszty i koszty te strona pozwana zgodziła się ponieść. Świadek sporządzała faktury korygujące do faktur odnoszących się do zwróconego w lipcu towaru. W korektach uwzględniono

takie same ceny towarów jak w chwili jego sprzedaży. (...) potwierdził faktury korygujące składając na nich swoje podpisy. Faktury te są w posiadaniu powodowej spółki. Segregator, zawierający te faktury pierwotnie zaginął i dlatego faktury nie zostały dołączone do pozwu. Obecnie księgowość go odnalazła i ma go. (...) nigdy nie kwestionował prawidłowości wystawienia faktur korygujących, jak też nie twierdził, że nie cały zwrócony towar nie został objęty tymi fakturami. W trakcie współpracy pozwana spółka nigdy nie kwestionowała otrzymania towaru, zgodności z zamówieniem, jego ilości i jakości. Towar zawsze był wysyłany w miejsce, które wskazywał sam klient w zamówieniu. Była jedna sytuacja, że towar zamiast do pozwanego był wysłany do firmy (...) do Z. i było to zgodne z zamówieniem pozwanego. Firma ta miała taką samą siedzibę, jak pozwany na ulicy (...), natomiast miała oddział w Z.. Między tymi podmiotami były też powiązania rodzinne. Pani M. M. i Pan A. M. są rodzicami pana B. M., który występował w formie prezesa bądź dyrektora firmy (...). Świadek P. S. (k. 361 i nast.) w zakresie składania przez stronę pozwaną zamówień oraz ich realizacji oraz zwrotu towaru i wystawienia w tym zakresie faktur korygujących, jak też w zakresie braku jakichkolwiek zastrzeżeń strony pozwanej w zakresie realizacji zamówień, czy też w zakresie dokonanych korekt przed wytoczeniem powództwa w swoich zeznaniach potwierdził zeznania świadka E. S. . To samo należy odnieść do zeznań świadka G. R. (k. 362) .

Sąd Okręgowy uznał, że zeznania świadków są wiarygodne i obdarzył je w całości wiarą. Zeznania tych osób są spójne, zgodne z pozostałym materiałem dowodowym, wzajemnie się z tym materiałem uzupełniają. Zeznania te złożone w niniejszym postępowaniu są w ocenie tutejszego Sądu w kontekście całokształtu ujawnionego materiału dowodowego – wiarygodne, miarodajne i zgodne z rzeczywistym stanem rzeczy. Dają one obraz wzajemnej współpracy stron jej przebiegu oraz kontaktów handlowych stron. Są logiczne i spójne. Ponadto za miarodajnością tychże zeznań przemawia również fakt, iż są one zgodne z zasadami logiki i doświadczenia życiowego oraz fakt, iż osoby te bezpośrednio uczestniczyły w wykonywaniu przedmiotowych umów – ich realizacji. Zeznania te nie zostały także w żaden sposób skutecznie podważone przez strony.

W ocenie Sądu Okręgowego w powyższym zakresie strony łączyły umowy sprzedaży. Stosownie zaś do treści art. 535 kc przez umowę sprzedaży sprzedawca zobowiązuje się przenieść na kupującego własność rzeczy i wydać mu rzecz, a kupujący zobowiązuje się rzecz odebrać i zapłacić sprzedawcy cenę. Jak wynika z zebranego w sprawie materiału dowodowego powódka wywiązała się z obowiązków sprzedawcy - wydała cały wymieniony w fakturze towar stronie pozwanej, jako kupującemu przenosząc jednocześnie na nią jego własność. Samo zawarcie umów jako takich oraz ustalenie ich warunków oraz ich wykonanie w zasadzie w toku postępowania nie były kwestionowane przez stronę pozwaną. Strona pozwana wbrew ogólnej regule dowodowej nie wykazała, że zwróciła stronie powodowej większą ilość zakupionego wcześniej towaru, niż ten objęty fakturami korygującymi. Należy tu bowiem wskazać, że obowiązek przedstawienia dowodów spoczywa na stronach (art. 3 kpc), a ciężar udowodnienia faktów mających dla rozstrzygnięcia sprawy istotne znaczenie (art. 227 kpc) spoczywa na stronie, która z faktów tych wywodzi skutki prawne (art. 6 kc). Samo twierdzenie strony postępowania nie jest jednak dowodem, a twierdzenie dotyczące istotnej dla sprawy okoliczności (art. 227 kpc) powinno być udowodnione przez stronę to twierdzenie zgłaszającą (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 22 listopada 2001 r., I PKN 660/00, Wokanda 2002/7-8/44). Sąd nie ma zaś obowiązku dopuszczenia dowodu z urzędu nie wskazanego przez stronę (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 14 grudnia 2000 r., (...) 661/00, LEX nr 52781, postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 7 grudnia 2000 r., II CKN 1322/00, LEX nr 51967, wyrok Sądu Najwyższego z dnia 26 stycznia 2000 r., III CKN 567/98, LEX nr 52772, wyrok Sądu Najwyższego z dnia 9 września 1998 r., II UKN 182/98, OSNP 1999/17/556, wyrok z dnia 9 lipca 1998 r., II CKN 657/97, LEX nr 50630, wyrok z dnia 25 czerwca 1998 r., III CKN 384/98, Biul.SN 1998/11/14, wyrok z dnia 25 marca 1998 r., CKN 656/97, OSNC 1998/12/208) na potwierdzenie zgłaszanych przez tę stronę w toku procesu twierdzeń. Regulacja ta dotyczy wszelkich okoliczności faktycznych, wyjąwszy te, które są powszechnie znane (art. 228§1 k.p.c.), znane Sądowi z urzędu (art. 228§2 k.p.c.), przyznane przez stronę przeciwną w sposób wyraźny (art. 229 k.p.c.) lub dorozumiany (art. 230 k.p.c.), a także tych, które można wyprowadzić w drodze wniosku z innych, udowodnionych już faktów (art. 231 k.p.c.). W niniejszym przypadku żadna z tych sytuacji w przypadku zarzutów strony pozwanej nie miała jednak miejsca. Strona powodowa wykazała natomiast, że towar objęty fakturą wskazaną przez stronę pozwaną w uzasadnieniu sprzeciwu został faktycznie doręczony pozwanemu (podmiotowi przez niego wskazanemu) zgodnie z zamówieniem strony pozwanej.

Na marginesie należy także wskazać, że obowiązujące przepisy - rozporządzenie Ministra Finansów z dnia 28 marca 2011 r. w sprawie zwrotu podatku niektórym podatnikom, wystawiania faktur, sposobu ich przechowywania oraz listy towarów i usług, do których nie mają zastosowania zwolnienia od podatku od towarów i usług (Dz. U. z roku 2011 , nr 68 , poz. 360 z późn. zm.) określają wprost w § 5 elementy , które powinna zawierać faktura VAT . Przepis ten wśród tych niezbędnych elementów nie przewiduje w ogóle wymogu jej podpisu przez odbiorcę faktury, a tym samym na odbiorcy faktury nie ciąży w ogóle obowiązek kwitowania jej odbioru . Tak więc skuteczność podpisu faktury przez odbiorcę (w zakresie jego reprezentacji) nie tylko nie wpływa na ważność i skuteczność wystawienia takiej faktury , ale także tym bardziej na skuteczność i ważność stosunku podstawowego , na podstawie którego została ona wystawiona przez jej wystawcę . Jak wskazano powyżej co należy jeszcze raz podkreślić strona pozwana nie wykazała natomiast , aby uzgodnienia stron w zakresie tego stosunku podstawowego pozostawały w sprzeczności z treścią wystawionych przez stronę powodową faktur objętych niniejszym postępowaniem .

W ocenie Sądu Okręgowego strona powodowa wykazała zatem wydanie całego objętego niniejszym postępowaniem - spornego towaru pozwanemu i uczyniła to przy pomocy powyższych dowodów z dokumentów , jak też dowodów osobowych , które Sąd Okręgowy w całości obdarzył wiarą .

Stosownie natomiast do przepisu art. 488 § 1 kc świadczenia będące przedmiotem zobowiązań z umów wzajemnych (świadczenia wzajemne) powinny być spełnione jednocześnie, chyba że z umowy, z ustawy albo z orzeczenia sądu lub decyzji innego właściwego organu wynika, iż jedna ze stron obowiązana jest do wcześniejszego świadczenia. Tak więc termin płatności oznaczony w przedmiotowych fakturach - a z materiału dowodowego co należy jeszcze raz podkreślić - nie wynika , aby faktury w tej części czyniły odstępstwo od wcześniejszych innych uzgodnień stron w tym zakresie – nie odbiega na niekorzyść strony pozwanej , a wręcz przeciwnie mając na względzie zapis art. 488 kc jest on korzystniejszy dla strony pozwanej , niż przyjęcie obowiązku jednoczesnego spełnienia świadczenia wraz ze spełnieniem świadczenia wzajemnego strony powodowej . Jeżeli zatem strony w umowie wzajemnej nie ustaliły terminu spełnienia świadczenia wzajemnego, w tym również terminu płatności ceny – wówczas nie znajdzie także zastosowania art. 455 k.c., lecz właśnie przepis art. 488 § 1 k.c. statuujący zasadę równoczesności spełniania świadczeń wzajemnych. Jeśli mamy więc do czynienia z umowami wzajemnymi – nie można mówić o zobowiązaniach bezterminowych (zob. J.P. Naworski, Glosa do wyroku SN z dnia 15 listopada 1989 r., III CRN 354/89, OSP 1991, z. 7-8, poz. 187). W sytuacji zatem gdy strony nie oznaczyły w umowie sprzedaży innego terminu zapłaty ceny, to wobec obowiązywania zasady równoczesności świadczeń – roszczenie o uiszczenie ceny staje się wymagalne z chwilą spełnienia przez sprzedawcę świadczenia niepieniężnego (wyrok SN z dnia 2 września 1993 r., II CRN 84/93, OSNCP 1994, nr 7-8, poz. 158, Wokanda 1994, nr 2, s. 4; uchwała SN z dnia 18 listopada 1994 r., III CZP 144/94, OSNC 1995, nr 3, poz. 47, Wokanda 1995, nr 1, s. 5, Orzecznictwo Sądów w sprawach Gospodarczych 1994, nr 9, poz. 161). Przepis art. 488 kc w niniejszym przypadku wyłącza zatem stosownie przepisu art. 455 kc . Nawet jednakże gdyby tak nie było , to i tak stosownie do tego ostatniego przepisu , jeżeli termin spełnienia świadczenia nie jest oznaczony ani nie wynika z właściwości zobowiązania, świadczenie powinno być spełnione niezwłocznie po wezwaniu dłużnika do wykonania. Gdy zatem wystawca faktury umieszczając na niej termin zapłaty i doręczając ją dłużnikowi to również skutecznie wzywa tegoż do zapłaty świadczenia wzajemnego . I chociaż nie oznacza to , że roszczenie w ogóle istnieje , czy też , że jest ono zasadne to i tak nie ulega wątpliwości , że faktura taka stanowi wezwanie do zapłaty . Przypisanie fakturze charakteru wezwania do zapłaty dotyczy natomiast tej sfery stosunku cywilnoprawnego , jakim jest wymagalność i termin zapłaty roszczenia. Faktura jest bowiem skutkiem zawarcia i wykonania umowy sprzedaży, a nie odwrotnie.

Mając powyższe na względzie Sąd Okręgowy na podstawie przepisu art. 535 kc uznał w całości dochodzone przez stronę powodową roszczenie w stosunku do pozwanego za zasadne i zasądził je zgodnie z żądaniem pozwu .

Przedmiotem żądania pozwu było także roszczenie strony powodowej o zasądzenie odsetek od powyższej należności głównej , w tym także odsetek od odsetek skapitalizowanych przez stronę powodową . Stosownie do przepisu art. 359 § 1 kc odsetki od sumy pieniężnej należą się tylko wtedy , gdy to wynika z czynności prawnej albo z ustawy , z orzeczenia sądu lub decyzji innego właściwego organu . Jeżeli wysokość odsetek nie jest w inny sposób określona , należą się odsetki ustawowe (art. 359 § 2 kc) . Zgodnie natomiast z przepisem art. 481 § 1 kc , jeżeli dłużnik opóźnia się ze

spełnieniem świadczenia pieniężnego, wierzyciel może żądać odsetek za czas opóźnienia, chociażby nie poniósł żadnej szkody i chociażby opóźnienie było następstwem okoliczności, za które dłużnik odpowiedzialności nie ponosi. Jeżeli stopa odsetek za opóźnienie nie była z góry oznaczona, należą się odsetki ustawowe (art. 481 § 2 kc). W aktualnym brzmieniu tego przepisu począwszy od dnia 1 stycznia 2016 r. są to odsetki ustawowe za opóźnienie. Należy także wskazać, że dłużnik popada w opóźnienie, jeśli nie spełnia świadczenia pieniężnego w terminie, w którym stało się ono wymagalne nawet wtedy, gdy kwestionuje jego istnienie albo jego zasadność (por. też wyrok Sądu Apelacyjnego w Katowicach z dnia 21 listopada 1995 r., I ACr 592/95, OSA 1996/10/48). Stosownie zaś do przepisu art. 482 § 1 kc od zaległych odsetek można żądać odsetek za opóźnienie dopiero od chwili wytoczenia o nie powództwa, chyba że po powstaniu zaległości strony zgodziły się na doliczenie zaległych odsetek do dłużnej sumy. Warto tu także wskazać, że samego wyliczenia strony powodowej odnoszącego się do skapitalizowanych odsetek strona pozwana również nie kwestionowała.

Sąd Okręgowy w powyższym zakresie uznał żądanie pozwu również w całości za zasadne mając na względzie datę wymagalności odsetek wskazaną przez samą stronę powodową w pozwie (zgodnie z żądaniem pozwu).

W zakresie wniosku strony pozwanej o przekazanie sprawy celem jej rozpoznania do innego Sądu oddalając ten wniosek Sąd Okręgowy miał na względzie, że wprawdzie zgodnie z przepisem art. 27 § 1 kpc powództwo wytacza się przed sąd pierwszej instancji, w którego okręgu pozwany ma miejsce zamieszkania, jednakże stosownie do przepisu art. 31 kpc powództwo w sprawach objętych przepisami oddziału, w którym się on znalazł wytoczyć można bądź według przepisów o właściwości ogólnej, bądź przed sąd oznaczony w przepisach zawartych w tym dziale. Właściwość przemienna polega zatem na tym, że miejscowo właściwy w określonej kategorii spraw jest zarówno sąd właściwości ogólnej, jak i sąd (lub sądy) określony w przepisach art. 32-37 kpc, a wybór sądu, przed który ma być wytoczone powództwo pozostawiony jest powodowi. Powód, wytaczając powództwo przed sąd inny niż wyznaczony miejscem zamieszkania czy siedzibą pozwanego, powinien w pozwie podać okoliczności uzasadniające właściwość sądu według przepisów o właściwości przemiennej (por. Bodio J., Demendecki T., Jakubecki A., Marcewicz O., Telenga P., Wójcik M.P., Kodeks postępowania cywilnego. Komentarz, Oficyna, 2008, wyd. III, komentarz do art. 31). Wynika to z przepisu zawartego w art. 187 kpc. Według pkt 2 art. 187 § 1 k.p.c. pozew winien bowiem zawierać przytoczenie okoliczności faktycznych uzasadniających żądanie, a w miarę potrzeby uzasadniających również właściwość sądu. Z wykładni art. 187 § 1 pkt 2 k.p.c. wynika zatem dla wnoszącego pozew obowiązek wskazania okoliczności uzasadniających właściwość sądu, w sytuacji gdy właściwość miejscowa sądu wynika zarówno z umowy stron jak i gdy, jak w przedmiotowej sprawie zależy od wyboru powoda. W doktrynie uznaje się, że elementy pozwu określone w art. 187 § 1 k.p.c. mają charakter obligatoryjny (Kodeks postępowania cywilnego. Komentarz, 1.1, pod red. K. Piaseckiego, W-Wa 1999, s. 675), co oznacza, że w razie potrzeby, tak jak w przedmiotowej sprawie, koniecznym jest przytoczenie okoliczności uzasadniających również właściwość sądu. Potrzeba ta może wynikać jak wskazano powyżej, z umowy prorogacyjnej lub z zastosowania przepisów określających właściwość przemienną sądu. W powołanej uchwale Sąd Najwyższy wyraził pogląd, że wprawdzie element pozwu określony w art. 187 § 1 pkt 2 k.p.c. in fine nie musi stanowić wyodrębnionej jednostki redakcyjnej, jednakże winien znajdować się w pozwie i wynikać z jego treści.

Zgodnie nadto z przepisem art. 454 § 1 kc jeżeli miejsce spełnienia świadczenia nie jest oznaczone ani nie wynika z właściwości zobowiązania, świadczenie powinno być spełnione w miejscu, gdzie w chwili powstania zobowiązania dłużnik miał zamieszkanie lub siedzibę. Jednakże świadczenie pieniężne powinno być spełnione w miejscu zamieszkania lub w siedzibie wierzyciela w chwili spełnienia świadczenia. Jeżeli zobowiązanie ma związek z przedsiębiorstwem dłużnika lub wierzyciela, o miejscu spełnienia świadczenia rozstrzyga siedziba przedsiębiorstwa (§ 2 kc). Stosownie jednak do przepisu art. 34 kpc powództwo o ustalenie istnienia umowy, o jej wykonanie, rozwiązanie lub unieważnienie, jako też o odszkodowanie z powodu niewykonania lub nienależytego wykonania umowy wytoczyć można przed sąd miejsca jej wykonania. W razie wątpliwości miejsce wykonania umowy powinno być stwierdzone dokumentem. Przepis ten zatem określa właściwość dla spraw wynikających z zobowiązań umownych. Powyższe oznacza zatem, że w przypadku gdy wierzyciel dochodzi swoich roszczeń z tytułu wykonania umowy, jak ma to miejsce w niniejszym przypadku o właściwości miejscowej sądu rozstrzyga miejsce, gdzie ma być spełnione świadczenie związane z zapłatą ceny. Umowa w niniejszym przypadku miała zaś być wykonana w miejscu siedziby powoda.

Stosownie nadto do przepisu art. 46 § 1 kpc , na który powołała się strona powodowa właściwość sądu strony mogą określić również w umowie i umówić się na piśmie o poddanie sądowi pierwszej instancji, który według ustawy nie jest miejscowo właściwy, sporu już wynikłego lub sporów mogących w przyszłości wyniknąć z oznaczonego stosunku prawnego. Sąd ten będzie wówczas wyłącznie właściwy, jeżeli strony nie postanowiły inaczej. Strony nie mogą jedynie zmieniać właściwości wyłącznej (§ 2 art. 46 kpc) .W umowie obowiązującej w roku 2015 strony natomiast postanowiły ,że wszelkie spory związane z zawarciem i wykonaniem umowy sprzedaży towarów rozstrzygane będą przez właściwy rzeczowo sąd powszechny w Lublinie (vide § 9 pkt 4 – k. 31) . Strona powodowa nie wykazała jednak ,że postanowienia umowy stron , które ustaliły właściwość tutejszego Sądu będą mieć zastosowanie również do tych transakcji , które zostały zawarte po dacie , do której umowa zawarta na piśmie miała obowiązywać . Tak więc w tym zakresie zastosowanie znajdą przywołane powyżej przepisy , a nie postanowienia pisemnej umowy stron .

Mając powyższe na względzie Sąd Okręgowy na podstawie przywołanych przepisów zasądził od strony pozwanej na rzecz powodowej spółki całą należność główną wraz z należnymi odsetkami od daty ich wymagalności zgodnie z żądaniem pozwu .

Stosownie do przepisu art. 98 § 1 kpc strona przegrywająca sprawę obowiązana jest zwrócić przeciwnikowi na jego żądanie koszty niezbędne do celowego dochodzenia praw i celowej obrony (koszty procesu). Do niezbędnych kosztów procesu prowadzonego przez stronę osobiście lub przez pełnomocnika, który nie jest adwokatem lub radcą prawnym, zalicza się poniesione przez nią koszty sądowe, koszty przejazdów do sądu strony lub jej pełnomocnika oraz równowartość zarobku utraconego wskutek stawiennictwa w sądzie. Suma kosztów przejazdów i równowartość utraconego zarobku nie może przekraczać wynagrodzenia jednego adwokata wykonującego zawód w siedzibie sądu procesowego (§ 2 art. 98 kpc) . Do niezbędnych zaś kosztów procesu strony reprezentowanej przez adwokata zalicza się wynagrodzenie, jednak nie wyższe niż stawki opłat określone w odrębnych przepisach i wydatki jednego adwokata, koszty sądowe oraz koszty nakazanego przez sąd osobistego stawiennictwa strony (§ 3 art. 98 kpc) . Stosownie natomiast do przepisu art. 99 kpc stronom reprezentowanym przez radcę prawnego zwraca się natomiast koszty w wysokości należnej według przepisów o wynagrodzeniu adwokata .

Stosownie do przepisu art. 101 kpc zwrot kosztów należy się pozwanemu pomimo uwzględnienia powództwa, jeżeli nie dał powodu do wytoczenia sprawy i uznał przy pierwszej czynności procesowej żądanie pozwu. W ocenie Sądu Okręgowego z taką sytuacją nie mamy do czynienia w niniejszym przypadku . Strona pozwana nie tylko ,że dała podstawę do wytoczenia przedmiotowego powództwa ponieważ nie zaspokoila roszczeń strony powodowej niezwłocznie po wezwaniu do ich zapłaty , ale również nie uznała powództwa wnosząc o jego oddalenie .

Zgodnie natomiast z przepisem art. 102 kpc w wypadkach szczególnie uzasadnionych sąd może zasądzić od strony przegrywającej tylko część kosztów albo nie obciążać jej w ogóle kosztami. Sąd Okręgowy nie znalazł w niniejszym przypadku natomiast podstaw do zastosowania również przepisu art. 102 kpc .

Sąd Okręgowy pełnomocnikowi powoda przyznał koszty wynagrodzenia w wysokości stawki podstawowej , jako stawki minimalnej wysokości tego wynagrodzenia. Wysokość tej stawki stanowiła również podstawę do ustalenia wysokości przyznanego pełnomocnikowi procesowemu strony powodowej wynagrodzenia z tytułu toczącego się postępowania zabezpieczającego. Rozpoznając kwestię kosztów Sąd Okręgowy przy określeniu ich wysokości w powyższym zakresie miał na uwadze treść rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych obowiązującego w dacie wytoczenia powództwa . Na koszty zasądzone na rzecz strony powodowej składała się także opłata skarbowa od udzielonego przez stronę powodową pełnomocnictwa jej pełnomocnikowi procesowemu oraz opłata sądowa od pozwu oraz od wniosku o udzielenie zabezpieczenia roszczenia .

Mając powyższe na względzie orzeczono jak w sentencji wyroku .